

Vörös Éva

Csodatalálka

Találkoztam a csodával. Úgy is írhatnám, hogy találkoztunk – de mások nevében mégsem nyilatkozom. Igazi adventi ajándék volt. Egyszeri, megismételhetetlen. És hogy még felejthetetlen is legyen, hát leírom.

A csoda az én kis sárkunyhómban történt itt, Györgyfalván. Lehet, hogy mégis igaz az a román sláger, amely szerint Isten nem az égig nyújtózó katedrálisokat, hanem az egyszerű faépítményeket szereti?

De hogy saját csodánknál maradjunk, megadom ennek a paramétereit. Advent harmadik szerdájának délután a már-már kihűlőfélben lévő csizmakályha közelében, Bibliánk fölé hajolva megszólalt abból a jó öreg Mózesnek egy mondata. Mégpedig az, amelyik szerint Mózes Isten dicsőségét akarta látni (2Móz 33,18).

Tudom, ilyenkor karácsony táján még a nem vallásos embereknek is fülükbe cseng a pásztorok éneke: „Dicsőség mennyben az Istennek!”, de most mégsem a karácsonyi romantikát akarom fokozni. Sőt megvallom, hogy én azon a szerda délutánon az asztal körül ülőkkel azt a mélyről jövő szent irigységemet osztottam meg, amelyet Mózes iránt éreztem. Összehasonlítottam az ő kérését saját Isten felé küldött vágyaimmal. Meg kellett vallanom, hogy én most első sorban nem Isten dicsőségét akarom látni. Nálam az egyes számú kérdés: Honnan szerzek elegendő fát télire, ha már az idén sem lehet bevezetni a gázt? Aztán röstelkedve jutottak még eszembe ilyenkor, az új esztendő küszöbén összezsúfolódó aggodalmaim, imatémáim – vegyítve persze másokéval is: a szomszéd törött karja, az agyműtéten átesett beteg stb. Mondanom sem kell, mindezek messze voltak Isten dicsőségének kívánásától.

Visszatérve a Biblia szavaihoz, tény az, hogy Mózesnek sem eredendően jutott eszébe az Isten dicsőségét látni akarás, hanem éppen akkor, amikor halálos küzdelmet folytatott az övével, akik a maguk

öntötte aranyborjú körül lejtettek táncot, és azt nevezték istentiszteletnek. Mózesnek végső elkeseredésében támadt csak az az ötlete, hogy birokra keljen az Úristennel: „Igen, tudom – mondta neki –, hogy ember szem nem láthatja meg a te szentségedet és dicsőségedet, de velem most azonnal tégy kivételt. Mutasd meg magadat, látni akarom hatalmadat, hogy tudjam, miről és kiről beszéljek a népemnek.” Hogy rövidere fogjam ezt a transzcendens, túlnani küzdelmet – végül is döntetlenre végződött. Hogy mindkettőnek igaza legyen, Mózes láthatta ugyan Istent, de csak hátulról, mert szemből sűrű felhő takarta el a Fennvalót.

– Talán nem ezért van, hogy mi is csak utólag ismerjük fel a rangrejtett Isten dicsőségét? – tettem fel a kérdést a jelenlévőknek. – Persze csak akkor, ha teljes szívből kérünk látó szemet a csodához. Mint ahogyan az megadatott a pásztoroknak és a bölcseneknek, akik a szegényes istálló csecsemőjében felismerték az isteni gyermeket.

Kérdésem hallatán nagy csönd támadt. Aztán megszólalt egy fekete fejkendős, idős asszony:

– Nemcsak utólag láthatjuk meg Isten dicsőségét – helyesbített. – Én a lelkemben mindig magam előtt látom a Mindenhatót, nagy-nagy fényességben, örökkévaló trónján ülve. És ha igazán el tudok csendesedni, még azt is érzem, hogy szeretetének karjával átölel.

– De hát mindig? – csodálkoztam rá erre a mélyről jövő vallomásra. – Akkor is, amikor próbák, csapások, gyászok nehezítik az életét?

– Igen, mindig – válaszolta, és elfogódottan beszélni kezdett arról, hogy tízéves korában, amikor az édesanyja súlyos beteg volt, és nagyon félt, hogy elveszíti őt, akkor egyik éjjel gyermekkori álmában ott járt Isten trónusánál. Megízlelte a mennyország szépségét. Sírva ébredt, amikor rájött, hogy ő akkor nem maradhatott ott örökre. Most is könnyek csillogtak a szemében, ahogy ezt az egyszeri, életre szóló álmot idézte.

– Nekem azóta valóság az Isten dicsősége – folytatta. – Gondolatban visszajárok erőt meríteni belőle. Mái is ebből élek. S ez segít át, amikor nem tudom, merre tovább.

Miközben hallgattam ezt a bizonyágtételt, ki tudja, miért, nekem is gombóc szorongatta a torkomat. Néztem ezt az asszonyt, és úgy tűnt, egy pillanatra mintha láttam volna kis konyhában elvonulni Isten dicsőségét – fekete fejkendősen. Aztán belém sajdlult a felismerés: Mi teológusok és papok nap mint nap elmélyedünk a Bibliában, és prédikálunk róla vasárnaponként – talán anélkül, hogy Isten dicsőségét valaha is belülről láttuk volna, vagy akár csak vágynánk rá!

Ebben a pillanatban már nem Mózes irigyeltem, hanem ezt a kegyelembe fogadott, egészen kiváltságos asszonyt, aki olyan sok évtizedeken át meg tudta őrizni az ő kincset érő látását – ugyanúgy a szívében forgatva, mint Mária az arkangyal örömezenetét. Rácsodálkoztam arra, hogy Györgyfalván ilyen gazdagság is létezik! Mint ahogy ezen az együttléten kiderült, nem csupán ez az egyetlen ilyen életre szóló Isten-találkozás akad itt. De ezt a fényességes belső látást talán be kellene venni a Magyar Örökség listájába...

Van, amikor nem saját jogon, hanem mások élményét kikölcsonözve adatik meg, talán éppen ezen az adventen Mózes kérésének – „Mutasd meg nekem dicsőségedet!” – teljesülése.

A végszóhoz még hozzátartozik az is, hogy néhány nap múlva megszólított az utcán valaki, nem kell-e valamennyi száraz fa, mert ő egy órán belül felvágva el tudja hozni. Amikor a kis szekér tüzelő rendben bekerült a helyére – még mielőtt rákezdett volna a sűrű hóesés –, megint érezni véltem Isten dicsőségét: nem a nagy fényességben, hanem inkább a kályhamelegben. Ezúttal is igazzá lett: „Keressétek először Istennek országát és annak igazságát, akkor megkapjátok mindazt, amire szükségetek van...”